

Arrest

nr. 286 886 van 30 maart 2023
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Y. VUYLSTEKE
Nestor Debeckstraat 6
9660 BRAKEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 juni 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 mei 2022 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26 quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 november 2022 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 24 november 2022.

Gelet op de beschikking van 5 december 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 januari 2023.

Gelet op tussenarrest van 26 januari 2023 met nr. 293 907 waarbij de debatten worden heropend en de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van 23 februari 2023 .

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat Y. VUYLSTEKE verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché I. LASSOUED, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. Overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) werd aan de partijen bij beschikking van 10 november 2022 de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In deze beschikking werd het volgende vastgesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater), die ertoe strekt te stellen dat niet de Belgische, maar andere autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat verzoeker heeft ingediend.

Uit het wachtregister waartoe de Raad toegang heeft, blijkt dat verzoeker op 23 september 2022 van ambtswege afgevoerd werd uit de registers. Een dergelijke beslissing wordt getroffen als de betrokkene niet op het grondgebied van de gemeente wordt aangetroffen en ook niet elders in België een adres blijkt te hebben. Verzoeker lijkt zich dan ook niet meer in België te bevinden. Verzoeker lijkt dan ook niet langer de behandeling van het verzoek om internationale bescherming in België na te streven. Hierdoor lijkt hij dan ook geen belang meer te hebben bij de nietigverklaring van de bestreden beslissing.”

1.2. De verzoekende partij richt op 24 november 2022 een schrijven aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt zij kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dat, voor zover in dit verzoek meer wordt aangevoerd dan dat, hiermee geen rekening moet worden gehouden omdat het niet de vorm kan aannemen van een bijkomende memorie waarop de Raad dient te antwoorden (cf. RvS 22 november 2018, nr. 13.065 (c)). Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij ter terechtzitting de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoek-schrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten.

1.3. In het proces-verbaal van terechtzitting van 12 januari 2022 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat haar persoonlijke aanwezigheid ter terechtzitting het vermoeden van vertrek dat voortvloeit uit de afvoering van de bevolkingsregisters waarnaar in deze beschikking wordt verwezen ontkracht en wijst erop dat de verwerende partij voor zover zij weet geen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn in het kader van de Dublin III-verordening heeft genomen, zodat de Belgische overheid moet worden geacht verantwoordelijk te zijn geworden voor haar verzoek om internationale bescherming. De verwerende partij bevestigt dat zij geen beslissing tot verlenging heeft genomen, maar wijst erop dat de verzoekende partij, terwijl de overdrachtstermijn nog liep, een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Frankrijk en dat een terugname-verzoek vanwege de Franse autoriteiten aan de Belgische negatief werd beantwoord, aangezien de Oostenrijkse autoriteiten zich al verantwoordelijk hadden verklaard voor het verzoek om internationale bescherming. Zij besluit hieruit dat, gezien het indienen van een beschermingsverzoek in Frankrijk, het verzoek om internationale bescherming voor wat de Belgische overheid betreft is afgesloten en dat de discussie over de verantwoordelijkheid thans moet worden gevoerd tussen Frankrijk en Oostenrijk, maar kan, hiernaar gevraagd, niet verduidelijken op welke juridische bepaling zij haar standpunt steunt. Waar de voorzitter besluit dat het ontbreken van een beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn en het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Frankrijk thans de enige twee voorliggende objectieve elementen zijn, hebben partijen geen bijkomende opmerkingen.”

1.4. Wat voorligt is een situatie waarbij verzoeker op 18 maart 2022 een verzoek om internationale bescherming (VIB) indient in België, de Dienst Vreemdelingenzaken de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk achten voor de behandeling ervan omdat verzoeker aldaar eerder, op 22 februari 2022, een VIB geeft ingediend, de Oostenrijkse autoriteiten op 11 april 2022 hebben ingestemd met het terugnameverzoek van België, de Dienst Vreemdelingenzaken op 3 mei 2022 de bestreden beslissing treft, verzoeker op 4 juli 2022 een VIB indient in Frankrijk, de Franse autoriteiten op 6 juli 2022 de terugname van verzoeker vragen aan de Belgische autoriteiten, deze laatsten dit weigeren op 13 juli 2022 omdat Oostenrijk volgens hen nog steeds de verantwoordelijke lidstaat is en verzoeker op een onbekende datum terugkeert naar België.

1.5. De verwerende partij betoogt op de terechtzitting van 12 januari 2023 dat de verzoekende partij, door het indienen van een VIB in Frankrijk, impliciet afstand gedaan heeft van haar VIB in België. De verwerende partij kan hierin echter niet worden gevolgd, net zo min als in haar verweer dat gelet op de gang van zaken

de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers VIB een kwestie is tussen Oostenrijk en Frankrijk. Zoals ter terechtzitting van 12 januari 2023 reeds werd gesteld, is dit zeker in feite een begrijpelijk en verdedigbaar standpunt maar vindt dit geen steun in de Dublin III-verordening (Verordening (EU) nr. 604/2013). Deze Verordening bevat geen specifieke bepalingen die de verantwoordelijkheid voor een VIB en de geldende termijnen (anders) regelen indien achtereenvolgens in meerdere lidstaten VIB's worden ingediend. Zoals op de voormelde terechtzitting ook werd gesteld, volstaat een standpunt van de advocaat-generaal in een hangende prejudiciële procedure (gevoegde zaken C-323/1, C-324/21 en C-325/21) niet om verweerders beoordeling te volgen.

1.6. Dat deze beoordeling geen steun vindt in de Dublin III-verordening, blijkt uit het arrest van het Hof van Justitie van 12 januari 2023 in deze gevoegde zaken C-323/1, C-324/21 en C-325/21. Dit is een arrest gewezen op verzoeken om een prejudiciële beslissing, aanhangig gemaakt door de Raad van State van Nederland. Het Hof heeft daarin onder meer het volgende gesteld:

“66 Zoals de verwijzende rechter beklemtoont, is een lidstaat vanaf het tijdstip waarop de persoon tegen wie een overdrachtsbesluit is gericht het grondgebied ervan heeft verlaten om zich buiten deze lidstaat op te houden, feitelijk niet langer in staat om de overdracht uit te voeren, wat betekent dat de overdrachtstermijn van artikel 29 van de Dublin III-verordening zou kunnen eindigen zonder dat die lidstaat heeft beschikt over de volledige periode die door de Uniewetgever passend wordt geacht om de overdracht te regelen.

67 Deze wetgever heeft echter uitdrukkelijk rekening gehouden met het gevaar dat de betrokkene zich aan de uitvoering van het overdrachtsbesluit onttrekt door onder te duiken en heeft in artikel 29, lid 2, van deze verordening bepaald dat de verzoekende lidstaat de overdrachtstermijn in een dergelijke situatie bij wijze van uitzondering kan verlengen tot maximaal 18 maanden [zie in die zin arrest van 22 september 2022, Bundesrepublik Deutschland (Bestuurlijke opschorting van het overdrachtsbesluit), C-245/21 en C-248/21, EU:C:2022:709, punt 67].

68 Deze oplossing, die de weerslag vormt van het door die wetgever vastgelegde evenwicht tussen de verschillende doelstellingen van de Dublin III-verordening en de concurrerende belangen, geldt in alle gevallen waarin de betrokkene is ondergedoken en is dus zowel van toepassing wanneer de betrokkene onderduikt op het grondgebied van de verzoekende lidstaat als wanneer hij dat grondgebied verlaat en elders onderduikt.

[...]

72 Hieruit volgt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming overeenkomstig artikel 29, lid 2, van de Dublin III-verordening overgaat op de verzoekende lidstaat wanneer de overdrachtstermijn is verstreken die was ingegaan door de aanvaarding van een door die verzoekende lidstaat ingediend terugnameverzoek, ook al is er ondertussen in een andere lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend of is er een nieuw terugname-verzoek aanvaard nadat een verzoek om internationale bescherming was ingediend. [onderlijning aangebracht door de Raad]

[...]

(2) De artikelen 23 en 29 van verordening (EU) nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend

moeten aldus worden uitgelegd dat

wanneer een termijn voor de overdracht van een onderdaan van een derde land is beginnen te lopen tussen een aangezochte lidstaat en een eerste verzoekende lidstaat, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van het door deze derdelander ingediende verzoek om internationale bescherming door het verstrijken van deze termijn overgaat op deze verzoekende lidstaat, ook al heeft die derdelander ondertussen in een derde lidstaat een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend dat heeft geleid tot de aanvaarding door de aangezochte lidstaat van een door deze derde lidstaat ingediend terugnameverzoek, voor zover deze verantwoordelijkheid niet is overgegaan op die derde lidstaat omdat een van de termijnen van artikel 23 is verstreken.”

1.7. Ter terechtzitting van 23 februari 2023 hebben partijen hun standpunt kunnen kenbaar maken aangaande het voormelde arrest van het Hof van Justitie van 12 januari 2023. In het proces-verbaal van de terechtzitting werd het volgende opgenomen:

“De voorzitter verwijst naar het tussenarrest van de Raad van 26 januari 2023 met nr. 283 907 en naar het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 januari 2023 in de gevoegde zaken C-323/1, C-324/21 en C-325/21 dat in dit tussenarrest wordt aangehaald. Verder overloopt zij samen met de partijen de volgende niet-betwiste feitelijke vaststellingen: (i) ingevolge hun verzoek tot terugname van de verzoekende partij onder de Dublin III-verordening verkrijgen de Belgische autoriteiten op 11 april 2022 het uitdrukkelijk akkoord van de Oostenrijkse, (ii) de termijn voor overdracht aan Oostenrijk loopt ingevolge voormeld akkoord af op 11 oktober 2022 en er werd geen beslissing tot verlenging van de overdrachtstermijn genomen, (iii) de verzoekende partij vraagt op 4 juli 2022 internationale bescherming aan in Frankrijk, (iv) de Franse autoriteiten richten op 6 juli 2022 een verzoek tot terugname aan de Belgische, (v) de Belgische autoriteiten weigeren op 13 juli 2022 om voormeld verzoek in te willigen en wijzen de Franse autoriteiten daarbij op de verantwoordelijkheid van de Oostenrijkse, (vi) de verzoekende partij bevindt zich thans sinds ongekende datum weer in België. De voorzitter vraagt de partijen naar hun standpunt in het licht van dit geheel. De verzoekende partij meent dat de Franse autoriteiten op grond van de Dublin III-verordening en rekening houdend met voormeld arrest van het Hof van Justitie geen verdere stappen hadden moeten ondernemen na de weigering tot terugname door België zoals vermeld onder (v) en besluit dat de verantwoordelijkheid van de Belgische overheid inmiddels is komen vast te staan, gelet op het verstrijken van de overdrachtstermijn zoals vermeld onder (ii). De verwerende partij volhardt in haar standpunt dat de Belgische overheid niet verantwoordelijk is voor het verzoek om internationale bescherming. Zij leest ter ondersteuning van dit standpunt de zinsnede “... voor zover deze verantwoordelijkheid niet is overgegaan op die derde lidstaat omdat een van de termijnen van artikel 23 [van de Dublin III-verordening] is verstreken” in voormeld arrest in die zin dat de verantwoordelijkheid voor het verzoek om internationale bescherming thans is overgegaan op Frankrijk, als derde lidstaat, en dit sinds 4 september 2022, gelet op het verstrijken van een termijn van twee maanden sinds het indienen van het verzoek aldaar zoals vermeld onder (iii) en het ontbreken van enige reactie op het negatief antwoord van de Belgische overheid zoals vermeld onder (v). In de hypothese dat de Raad zou oordelen dat de verantwoordelijkheid voor het verzoek om internationale bescherming thans berust bij de Belgische overheid, zijn beide partijen het erover eens dat een gebrek aan belang bij het beroep zal moeten worden vastgesteld”.

1.8. De verwerende partij is dus van oordeel dat aangezien Frankrijk aan de Belgische autoriteiten niet gevraagd heeft om hun weigering van 13 juli 2022 om verzoeker terug te nemen te herzien en ook geen nieuw verzoek tot terugname stuurde zoals voorzien *“door de uitspraak van het Hof van Justitie”*, de verantwoordelijkheid voor de behandeling van verzoekers VIB is overgegaan op Frankrijk en dit sedert 4 september 2022 .

1.9. Verweerder kan echter niet worden gevolgd in zijn standpunt. Een verzoek tot heroverweging kan immers conform artikel 5.2. van Verordening 1560/2003 van de Commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Dublin-III Verordening, enkel binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord worden ingediend als er sprake is van een weigering die berust op een beoordelingsfout of wanneer de betrokken lidstaat beschikt over aanvullende elementen die hij kan doen gelden. Echter, gezien Oostenrijk in juli 2022 nog de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van het VIB van verzoeker, was de weigering van de Belgische autoriteiten om verzoeker in die periode terug te nemen van Frankrijk terecht. Er kon dan ook niet worden verwacht dat Frankrijk op dat ogenblik een verzoek tot heroverweging zou moeten hebben gericht tot België.

1.10. Het is pas vanaf 12 oktober 2022, nadat er zes maanden verstreken zijn na het akkoord van Oostenrijk om verzoeker terug te nemen van België, dat de Franse autoriteiten een goede reden zouden hebben gehad om een verzoek tot heroverweging te richten aan de Belgische autoriteiten, aangezien België op dat ogenblik verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het VIB, nu het geen verlengingsbeslissing heeft getroffen. Maar dat zou te laat zijn geweest, want een verzoek tot heroverweging moet zoals gezegd binnen de drie weken na ontvangst van een weigering worden ingediend.

1.11. Gezien niet ter betwisting staat dat verzoeker zich opnieuw in België bevindt, ziet de Raad niet in waarom de Franse autoriteiten nog een nieuw verzoek tot terugname zouden moeten richten aan de Belgische autoriteiten, zoals bedoeld in artikel 23 van de Dublin III-verordening en uitgelegd in de punten 81 t.e.m. 85 van het arrest van het Hof van Justitie van 12 januari 2023 die luiden als volgt:

“[...]”

81 Het is juist dat artikel 23, lid 3, van de Dublin III-verordening bepaalt dat de verantwoordelijkheid voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming overgaat op de lidstaat waar een nieuw verzoek om internationale bescherming is ingediend wanneer deze lidstaat niet binnen de in artikel 23, lid 2, van deze verordening bedoelde termijnen een terugnameverzoek indient.

82 Een lidstaat die binnen deze termijnen een terugnameverzoek heeft ingediend bij de lidstaat die op dat tijdstip verantwoordelijk was voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming, kan echter niet worden geacht een dergelijk verzoek niet tijdig te hebben ingediend.

83 Hieruit volgt ten eerste dat de regel in artikel 23, lid 3, van de Dublin III-verordening niet geldt voor een dergelijke lidstaat.

84 De toepassing van deze regel in een dergelijke situatie zou overigens niet in overeenstemming zijn met het doel van de termijnen van artikel 23, lid 2, van deze verordening, namelijk waarborgen dat de verzoekende lidstaat de terugnameprocedure inleidt binnen een redelijke termijn vanaf het tijdstip waarop hij over informatie beschikt die hem in staat stelt een terugnameverzoek bij een andere lidstaat in te dienen (zie in die zin arrest van 25 januari 2018, Hasan, C-360/16, EU:C:2018:35, punt 63).

85 Hieruit volgt ten tweede dat, door de in punt 79 van het onderhavige arrest genoemde overdracht van verantwoordelijkheid, voor de lidstaat op het grondgebied waarvan de verzoeker zich ophoudt een nieuwe termijn uit hoofde van artikel 23, lid 2, van de Dublin III-verordening ingaat om een terugnameverzoek in te dienen bij de lidstaat waaraan die verantwoordelijkheid is overgedragen.”

1.12. Vermits uit niets blijkt dat Frankrijk verantwoordelijk is geworden voor de behandeling van het VIB van verzoeker “omdat een van de termijnen van artikel 23 is verstreken”, en de Belgische autoriteiten geen beslissing tot verlenging van de termijn voor overdracht van verzoeker aan de Oostenrijkse autoriteiten hebben getroffen, is België sedert 12 oktober 2022 verantwoordelijk geworden voor de behandeling van het VIB van verzoeker.

1.13. Dit heeft als gevolg dat verzoeker om die reden geen actueel belang heeft bij het beroep dat is gericht tegen een beslissing waarbij de Oostenrijkse autoriteiten verantwoordelijk worden geacht voor de behandeling van het VIB en dat er finaal op is gericht te bewerkstelligen dat het VIB wordt behandeld door de Belgische autoriteiten.

2. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA